

РЕШЕНИЕ

№ 1379

гр. Варна, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 5 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Митев

при участието на секретаря Калина Ив. Караджова
като разгледа докладваното от Георги Митев Административно наказателно дело № 20223110203186 по описа за 2022 година

установи следното:

Производството е на основание чл.59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания/ЗАНН/ въз основа на жалба от Р. Д. А. ЕГН ***** против наказателно постановление № 11-364/20.01.2011 г., издадено от Ч.Я.Д. – заместник-директор на Териториална дирекция/ТД/ гр.Варна на Националната агенция за приходите/НАП/.

Във въззивната жалба се твърди, че наказателното постановление е незаконосъобразно поради изтекла абсолютна погасителна давност и се моли съдът да го отмени.

В съдебно заседание въззивницата, редовно призована, не се явява лично и не се представлява. Преди съдебното заседание е постъпила молба от А., с която моли да се даде ход на делото в нейно отсъствие, поддържа жалбата по същество и моли съда да отмени наказателното постановление по изложените в жалбата съображения.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява, представлява се от юрисконсулт Тодорка Александрова, редовно упълномощена, която моли съда да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно и да им бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Преди да бъде разгледана жалбата по същество е необходимо да се прецени нейната процесуална допустимост.

Наказателното постановление е издадено на 20.01.2011 г. Същото не е връчено на Р. А. и в административно-наказателната преписка няма приложени доказателства тя да е била търсена за това. Единствено върху наказателното постановление е положен печат влязло в законна сила, без да е отбелязана дата и да е положен подпис.

Съгласно разпоредбата на чл.58 ал.2 от ЗАНН когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то

се счита за връчено от деня на отбелязването.

Тази разпоредба дава възможност на административно-наказващия орган да приеме, че наказателното постановление е връчено по този ред след щателно издирване на нарушителя. За да се приложи тази хипотеза следва по несъмнен начин да е установено, че нарушителят е щателно издирван именно за връчване на конкретното наказателно постановление. Обстоятелството, че се връчва именно наказателно постановление следва да е установено по несъмнен начин, а не да почива на предположения. В случая няма представени такива доказателства. В тежест на административно-наказващия орган е да извърши и удостовери редовно връчване на наказателното постановление съобразно изискванията на ЗАНН. В случая наказателното постановление не е връчено срещу подпис на нарушителя, каквото е изискването на чл.58 ал.1 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 58, ал.2 от ЗАНН е приложима, както бе посочено по-горе, в случаи, когато за връчване на наказателното постановление след щателно издирване нарушителят не е открит. Не се установи, че е проведено щателно издирване на лицето за връчване именно на процесното наказателно постановление. Административно-наказващият орган в нарушение на цитираната разпоредба е приел, че е приложима разпоредбата на чл.58 ал.2 от ЗАНН, поради което срокът за оспорване не е започнал да тече, наказателното постановление не е влязло в законна сила, въззивната жалба срещу него е подадена в срок и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът счита, че издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно поради изтекла давност:

В наказателно-правната теория е установено, че с изтичането на предвиден в закона давностен срок е налице погасяване на правото за осъществяване на наказателно преследване по силата на закона, без да е необходим формален акт на държавен орган.

В наказателното право давността е погасителна и е свързана с два признака: позитивен - изтичане на установен от закона срок от време след довършване на деянието или влизане в сила на присъдата, и негативен - пасивност от страна на надлежните органи за изпълнение на наказанието. Давността се прилага служебно, като държавата губи своето материално право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложено му наказание. Давността погасява наказателната отговорност, което прави наказателното производство недопустимо.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на Върховният административен съд на Република България, ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС сроковете по чл.34 от ЗАНН са давностни. Давността е обстоятелство, изключващо наказателната отговорност /чл.11 от ЗАНН/, като се изключва преследването и изтърпяването на наказанието.

Давността намира приложение и при двете хипотези:

- погасяване на възможността на администрацията да реализира правомощията си и да санкционира нарушителя преди влизане в сила на правоохранителен акт /чл.34 от ЗАНН/ - погасителна давност и
- погасяване на възможността администрацията да реализира правомощията си по изпълнение на наложеното наказание след влизане в сила на правоохранителния акт /чл.82 от ЗАНН/ - изпълнителска давност.

В случая наказателното постановление не е влязло в законна сила и следва да се прецени дали е изтекла абсолютната давност за преследване на деянието.

В ЗАНН липсва правна регламентация на института на абсолютната погасителна давност. Тази празнота се преодолява с приложението на чл.81 ал.3 във връзка с чл.80 ал.1 т.5 от НК във връзка с чл.11 от ЗАНН, която препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс/НК/.

Давността като основание за погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание е уредена в чл.79 ал.1 т.2 от НК, според който наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват когато е изтекла предвидената от закона давност.

В чл.80 ал.1 от НК, точки от 1-4 са регламентирани давностните срокове за деянията, съобразно тежестта на предвидените наказания, а в т.5 законодателят определя срокът от три години за всички останали случаи. Съгласно ал.3 давността започва от довършване на престъплението, а съгласно чл.81 ал.2 НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, като след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл.81 ал.3 НК наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок надвишаващ с 1/2 срока по чл.80.

Т.е. за случаи извън т.1-4 на чл.80 ал.1 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато са изтекли три години плюс още 1/2 от срока или общо четири години и половина от извършването на деянието съгласно смисъла на чл.80 ал.3 от НК.

В настоящия случай деянието е осъществено на 01.04.2010 г., от която дата е започнала да тече давността за административно-наказателно преследване, т.е. на 01.10.2014 г. е изтекла абсолютната давност за такова.

Горното е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление, доколкото представлява процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, поради което не се налага изследване на обективна и субективна страни, вид и размер на наложеното наказание.

Съобразно изхода на делото – наказателното производство следва да бъде отменено, направеното искане от процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

С оглед на изложеното и на основание чл.63 ал.2 т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

Отменя наказателно постановление № 11-364/20.01.2011 г., издадено от Ч.Я.Д. – заместник-директор на Териториална дирекция гр.Варна на Националната агенция за приходите, с което на Р. Д. А. ЕГН ***** на основание чл.104 ал.4 от Закона за здравното осигуряване е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл.3 ал.4 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Оставя без уважение искането от процесуалния представител на въззиваемата страна ТД Варна на НАП за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Да се изпратят съобщение на ТД на НАП Варна и на Р. Д. А., че решението е изготвено.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд Варна в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението е изготвено, по реда на глава XII от Административно-процесуалния кодекс.

След влизане в сила на решението, административно-наказателната преписка да се върне на ТД на НАП Варна.

Съдия при Районен съд – Варна: _____